

Джон Кипакс

Очакванията на Нелсън

– Внимавай, Едуин! – възкликна мистър Джеймс.

Той се намираше до стеблото на огромно дърво, което напомняше силно и същевременно напълно се различаваше от палма, и наблюдаваше, как момчето бързо се изкачи на върха и започна ловко да сече дръжките на грамадните жълто-зелени гроздове, които се криеха сред гъстия листак.

Встрани от него, на двадесетина ярда, започваше пясъчен склон, обрасъл с люляци, които се превръщаше долу в бряг на обширна лагуна. Зеленикавите вълни плискаха на сушата милиони искрящи дребнички капки. На повърхността на океана игриво се гонеха, подскачаха и се гмуркаха белите гребени и с достигащото до човека еховито боботене разказваха за постигнатото удоволствие. Какви бяха размерите на океана, не знаеше. Известно му бе само името на планетата...

Мистър Джеймс се дразнеше, че момчето изглежда така щастливо и с нищо не показва съчувствие към положението, в което се бяха оказали.

Бух! Още два грозда плодове тупнаха пред краката на Нелсън Джеймс. Той постави ръка над очите си и за кой ли път се взря в далечната синева на небето. Бялото светило обливаше повърхнината на планетата с ярки и силни лъчи, къде по-изгарящи и силни от слънчевите.

„Нима повече няма да видим родното Слънце?“ – помисли си мистър Джеймс.

– Хей, внимавай! – завика отново, като видя, че момчето започна да слиза.

– Нима това е височина! – усмихна се снизходително Едуин. – Харесват ли ви манголините? А тези, в подножието на хълма?

Мистър Джеймс предпазливо се усмихна. Едуин измисляше имена на всичко, което виждаше. Не винаги бяха подходящи, но „манголини“ звучи добре, както и „тези в подножието на хълма“. За момчето, където и да се намираха, четирите жени винаги си оставаха „тези, в подножието на хълма“.

– Прав си, на всички ни харесват манголините – отвърна Нелсън Джеймс и поправи очилата си с дебели стъкла, които по едното чудо не се разбиха при това ужасно кацане. – Но не забравяй, Едуин, че ние на практика нямаме никакви медикаменти.

Характерът на мистър Джеймс бе достатъчно съдържан, но той с възторг наблюдаваше плавните и внимателни движения на момчето. На тази планета силата на тежестта надвишаваше значително земната. Когато Едуин бе близо до земята, Нелсън Джеймс се наведе и събра

падналите плодове на купчинка. След минутка те се настаниха под сянката на дървото и се заеха да свалят кората на манголините.

– Едуин, на колко си години?

– Четиринадесет и половина – отвърна момчето и замря изведнъж, като стана напълно сериозен. – Интересно, на колко ли ще бъда, когато ни намерят?

– Не знам – отвърна по-възрастният и въздъхна тежко. – Първо, катастрофата стана по време на хиперпространствения скок и второ, подобни планети са множество: красиви места, но безполезни за земната цивилизация.

– Да, така е и все пак провървя ни...

– И още как! Бихме могли да се окажем на планета, скована в лед. Колкото до спасението ни... – той се замисли. – Изчезването на „Адаира“ ще се потвърди след месец, още три ще изминат за информирани на всички населени планети и едва после е възможно да започнат издирванията...

– Аз бих искал да кажа, че само благодарение на вас имаме някакъв шанс – Едуин кимна към очертанятията на примитивния маяк, направен с подръчни средства, на края на склона. – Аз съм изучавал електротехника само четири семестъра, а тези, в подножието на хълма, са просто едни стюардеси...

– Ще направя каквото мога, Едуин – кимна мистър Джеймс и мислено си представи жените, но веднага прогони натрапчивите образи; ако Ванеса бе тук до него, не би одобрила подобно нещо. – Не забравяй, че възможностите на радиомаяка са ограничени. С тези слънчеви батерии може да изпрати сигнал само на десетина светлинни години. И за разлика от антените, които непрекъснато опипват космическото пространство, маякът не работи продължително, а само при откриване на корабна антена. В това се крие основната трудност. Моите знания по електротехника също не са блестящи.

– На мен ми се струва, че заслужавате най-големи похвали!

– Благодаря – отвърна Нелсън Джеймс и си спомни, че бе планирал да проведе с момчето беседа на доста необикновена тема – взаимоотношенията между дами и господа. Но откъде да започне? Колко неловко ще се получи, ако я подхване сега. Той въздъхна и реши да отложи разговора, после се обърна към маяка. – Кой е дежурен?

– Там сега е Илена – отвърна момчето.

– Ти ги назоваваш по име? – удиви се мистър Джеймс, а Едуин му отговори кимайки. – Аз пък ѝ казвам мис Лундквист.

– Тя е много красива жена...

Мистър Джеймс мислеше същото, но не потвърди гласно съгласието си.

– Да, Едуин, групичката ни се събра съвсем удачно.

– А вие, мистър Джеймс, на колко години сте? – попита момчето, повдигайки вежди. – Вие ме попитахте и аз ви питам.

– Но това не е едно и също.

– Защо? Илена е на 22, Мария – 23, Таня – 25, а Илза на 29.

Като научи тази строго секретна информация, мистър Джеймс просто си прехапа устната. Освен това всяко споменаване на име предизвикваше припламването на съответно изображение в мозъка му:

Илена – крехка, стройна и с тъмна кожа.

Мария – черни като смола коси и величествена осанка.

Таня – кестеняви къдрици, огромни пъстри очи, плътен глас, които подхождаха на приятната ѝ закръгленост.

Илза – жената викинг, висока, с великолепно развита мускулатура и бездънни тъмносини очи. Истинска богиня, но не като каменно творение, а топлокръвно същество с нежно сърце...

Всъщност Нелсън Джеймс въобще не се съмняваше, че тя има пламтящо и нежно сърце... Но не!... Вън тези бунтовни мисли! Те не са достойни за паметта на Ванеса!

– Та, мистър Джеймс, на колко години сте?

– Ох... четиридесет и четири, Едуин.

В отговор момчето възкликна от изненада и неверие. Мистър Джеймс се обърна – нима може да се обижда на подобно младо същество! Трябва да се признае – Едуин е добър компаньон, особено тук, горе, сред мъжкото отделение... На склона те откриха три пещери и в две от тях се настаниха жените, като предложиха на мъжете да заемат третата. Той отказа вежливо, но настойчиво. Благоприличието изискваше те с момчето да са по-далеч от тях. Още беше жив спомена за мисис Нелсън Джеймс, която загуби в хаоса на ужасната катастрофа.

Мъжът се изправи и като наведе глава, тръгна към пещерата, където се настани на леглото, направено от завързани столове, и извади от запазената си чанта снимката...

Часовете се изнизваха. Наближаваше обед, когато Едуин се спускаше при жените... Риба, манголини, консерви от спасителния катер, който те разглобиха напълно, и само блестящия още корпус, но абсолютно безполезен, бяха оставили да лежи във вид на гол метал отвъд планинския хребет.

Нелсън Джеймс държеше снимката в ръката си, разглеждаше обичния образ и въздишаше тежко; нима тя завинаги е загубена за него? Как е възможно? Та той правеше всичко тя да е доволна и ето... После си спомни за майка си. Възможно е да е още жива, но вече да носи траур за загиналия син... Той легна на кревата. Какъв пек е въвн, по-скоро да идва вечерта. Интересно, какво ли си мислят жените за него? Какво ли предизвиква тези сподавени насмешки и леките, като че случайни побутвания с лакти. Той смяташе, че е длъжен да върши основната част от тежката работа, а спрямо жените да проявява сдържаност и дружелюбие. И споменът за Ванеса го задържаше да не извърши някоя необмислена постъпка...

От входа на пещерата се дочу тихо възклицание, което го застави да се надигне на ръката си. Едуин се бе изправил на пръсти и се взираше към сините води на лагуната. Джеймс се изправи внимателно и се приближи до него. Това, което видя, направо го стресна: две момичета, дамите, играеха, забравили банските си на брега сред пенливите вълни. Дишането му секна. Това са Тания и Мария, а къде е... Къде е третата лейди? Къде е Илза?

И ето – видя я, тя се приближаваше към водата – бронз и злато, слети в едно, – излезе от пещерата и се спря на крачка от приборя, повдигна ръце и замря в позата на древногръцка богиня, а след миг отметна назад косата си и влезе в морето, което нежно я погали по стъпалата, колената, бедрата... Още няколко крачки и тя се отпусна във водата, заплува, като разсичаше вълните с мощни удари на силните си ръце. Той я последва мислено – плуваше до нея, гмуркаше се, любуваше се на прекрасното ѝ тяло през прозрачността на морската вода... И много се учуди, когато се сепна, че се намира горе на склона. Неволно постави ръката си на рамото на момчето и то направо подскочи от изненада.

– Да вървим... – измърмори Нелсън Джеймс. – Те, не бива да им пречим... да се намесваме в... тяхното усамотение...

– Вие мислите, че те могат да се досетят? – вдигна Едуин черните си като на индианец очи и направо застреля с тях.

– Естествено, Едуин!

– А ние ходим да се къпем зад хълмовете...

Нелсън Джеймс се дръпна вътре в пещерата и момчето го последва със забавена крачка.

– Аз... е, мисля, че... най-добре... С една дума, Едуин, ние трябва да спазваме правилата на добрия тон, приети в цивилизованото общество, нали ме разбираш? – и погледна часовника си.

– До обяд остава още половин час, мистър Джеймс, и аз ще успя да отида до маяка – предложи Едуин.

– Ти май си изморен от лазенето по дърветата – отвърна мъжът и внимателно погледна момчето, като размишляваше над мотивите му. – По-добре си почини. Имаме прекалено много време.

Едуин недоволно сви рамене и влезе вътре в пещерата, а солидният джентълмен отново извади снимката на Ванеса. Тя винаги се държеше достойно и добре се отнасяше към него. И той, в пълно съответствие с добрия тон, бе постъпвал честно...

„...Нелсън, студено ми е...“ – Ванеса трепереше и това бе направо необяснимо. Климатичната инсталация на „Адаир“ прекрасно се справяше със задачата си. Той погледна жена си през очилата и като отбеляза с парче хартия мястото, до което бе стигнал, затвори книгата „Древните цивилизации на Марс“ и се изправи: „Да те завия ли с нещо, мила?“ Тя кимна и той мълчаливо се запровира през пътниците и като се наслаждаваше на изумителните аромати на „Зелените градини“, се добра до каютата ѝ. Ванеса бе седем години по-възрастна от мъжа си, но това никак не я безпокоеше, както и дали си подхождат като съпрузи. Тя се наслаждаваше на комфорта и властта над хората, които ѝ даваха нейните пари. Именно на парите ѝ трябваше да се благодари Нелсън Джеймс за възможността да продължи своите изследвания и изучаването на другите цивилизации... Той донесе плетения шал и грижовно го метна на закръглените ѝ рамене: „Надявам се, скъпа, че така ще ти бъде по-добре.“ Тя дори не му отвърна и той продължи да чете. Той ѝ беше нужен! Нужен! Макар и целият екипаж да ходи пред Ванеса на ръце... Е, почти целият – Илза Расмунсен, старшата стюардеса, не даде възможност да бъде оседлана и затова предизвикваше чувство на ненавист в дребното мозъче на Ванеса.

Подобен начин на живот тласка някои към престъпление, но Нелсън още от ученическия чин се бе калил в борбата и бе си създал собствен кодекс на честта. Той се бе научил да изпълнява безпрекословно възложените му задължения – прекалено многочислени и някои доста неприятни. Заедно със съпругата си пътуваха, а той се занимаваше с изследователската си работа, със спорт и...

„Отвратително!“ – бе любимата ѝ дума. Веднъж тя бе разглеждала загорялото тяло на девойката, което се прикриваше само от три дребни триъгълни парченца оранжева материя. Илза мина край тях, като поклащаше предизвикателно бедрата... „Отвратително!“ – бе повторила Ванеса и бе запратила в устата си поредното бонбонче. „Нелсън, – каза тя, –

наблюдавах те и видях, че ти я гледаше, когато й поисках сметка за лошото почистване на каютата.“ „Скъпа, – тихо бе отвърнал той, – ти напразно се разстройваш...“.

Мистър Джеймс се събуди на твърдото си легло в мрачната пещера от нечие погаланване... Той рязко се сепна, веднага седна и видя, че Илза Расмунсен му е донесла обяд.

– Добър ден, мис Расмунсен. А къде е Едуин?

– Удоволствие бе за мен да го донеса сама – каза тя и се усмихна, като показа два реда бели и здрави зъби...

Ех, как подхожда на лицето й този тъмен тен, помисли си Нелсън Джеймс, какви красиви ръце и как плавно са закръглени бедрата... но бива ли така свободно да си разтваря ризата? Ванеса би казала...

Всяка от четирите жени бе млада и хубава, но Илза бе направо изключителна. Ако той бе Върховният мъж на планетата, тя би станала Върховната жена! Какво великолепно създание на природата и цивилизацията! Никой не оспорваше мястото й в челото. Тя бе силна и никога не се отказваше от тежка работа. Тя бе приветлива, весела и просто забележителна. Той си спомни ярката, но станала светкавично сцена в морето, където Илза изигра главната роля... Той никога не би повярвал, че тя и капитанът... Виж, по отношение на помощника й той се съмняваше. Е, и да е било, пречка ли е? Още повече в сегашното положение. Като изключение Ванеса не би одобрила Илза, но... Впрочем как го бе нарекла, когато го събуди?

– Момчето помага на Илена – обясни Илза и се отпусна на пода, където се настани удобно, и хвана коленете си с ръце. – Едуин бързо израства и скоро ще стане истински мъж.

Нелсън Джеймс с наслада отхапа от нежното бяло месо.

– Ее... трябва да ви кажа, че сутринта ви наблюдаваше как се къпете... и му казаха да влезе вътре в пещерата.

– Оо, нима! – как възхитително се повдигнаха ъгълчетата на устните й!

– Както виждате... възникват някои непредвидени трудности... и няма лесно да запазим уединението ви, мис Расмунсен...

– Гледай ти? Надявам се, че не сме изглеждали отвратително?

– О, не, не! – стана внимателен мистър Джеймс, когато тя произнесе същата тази дума. Нима му се надсмиваше?

– Мистър Джеймс, Нелсън... ти знаеш колко време сме заедно тук, нали?

– Цели четири земни месеца, мис Расмунсен.

– И досега ти си все така официален?

Да, помисли си той, ние сме все още пътник и стюардеса.

– Аз се казвам Илза – тя отметна назад глава и искрици пробягаха по разпиляното злато на косите ѝ.

– О, да, знам.

– В такъв случай, Нелсън, наричайте ме така.

Той няколко пъти повтори наум името, преди да го произнесе на глас:

– Илза...

Вместо отговор тя се усмихна и внимателно докосна пръстите на ръцете му.

– Довечера ще дойдеш ли на гости?

– Да поиграем на карти ли? Непременно!

– И да, и не! Разбира се, след вечерята може и да поиграем на карти, но ние бихме искали да си поприказваме... и нещо да ти покажем...

– На мен ли? – Нелсън усети как тя задиша учестено...

– Да, това е много важно. Ние ще те чакаме преди залез слънце.

– Добре, мис... добре, Илза.

– Тогава довиждане – лека мургавина се появи на страните ѝ, тя се изправи и бавно се насочи към изхода.

Заприлича му на Пентесилия, предводителката на амазонките. Като оживяла богиня, тя пристъпваше по голата земя...

– Благодаря, че донесе обяда – каза той.

– О, това е най-незначителното – обърна се тя усмихнато, – което сме готови да сторим за тебе.

Вечерята бе великолепна. Нелсън Джеймс се разсипа от благодарности. Парчето бял плат, постлано на издатината на една скала, изглеждаше не по-лошо от истинска разкошна покривка. Той седеше на импровизираната маса, опитваше се да се държи колкото се може по-просто и се обръщаше към дамите по име.

Огънят хвърляше червените си отблясъци и от тях жените изглеждаха още по-красиви и привлекателни, отколкото сутринта във водата. Илена бе вплела в косата си жълт цвят, който подчертаваше стройното ѝ тяло. Чернокосата Мария се бе накичила с червен. Таня я нямаше, тя дежуреше на маяка. А Илза с бялото си цвете изглеждаше загадъчно, като бронзова статуя, но въпреки това бе очарователна. Не бе учудващо, че Ванеса... Нелсън Джеймс си погледна часовника:

– Не смея да ви безпокоя повече. Освен това Едуин...

– Той е разумно момче – каза Илена – и вече е достатъчно голям.

– Нищо лошо няма да му се случи – измърка Мария.

– Да – съгласи се Нелсън Джеймс. – Най голямото млекопитаещо на острова е колкото заек... – думите му се оказаха ненужни и увиснаха във въздуха, без да разредят напрегнатата атмосфера: през цялата вечер дамите се споглеждаха помежду си, но той трябваше да си остане джентълмен.

– Нелсън – тихо произнесе Илза, – ние вече четири месеца сме на острова...

– И никакъв намек за спасение – подхвърли Мария.

– Положението може да се промени внезапно – побърза да уточни Нелсън Джеймс, – аз направих всичко възможно, но като се отчита нашето положение...

– Като отчитаме, че то може да не се промени – вмъкна се в пренията Мария.

– Корабите, които ще ни търсят...

– Въпреки това – Мария не му даде да довърши – ние сме щастливи.

– Но времето тече така бавно – пропя Мария тихо.

– Ние можем да вършим цялата тежка работа – предложи Илза.

– Дори да ловим костенурките – добави Илена.

Но защо го гледат така внимателно и напрегнато? За разговор го поканиха, а приказват така загадъчно.

– Сам човек не може да се справи с толкова много задължения – постана се да уточни Мария.

– Разбира се, като отчитаме изискванията на всеки и собствените възможности – поясни Илена.

Въображението му ли се разигра, или наистина очите на жените заблестяха по-силно, отколкото пламъците на огъня? Нелсън Джеймс, който бе дълги години изолиран от живота под закрилата на Ванеса, направо се обърка.

– И... това ли е всичко?

– Не – решително произнесе Илза. – Какво ще кажете, да му покажем.

Той внимателно гледаше как се надигат една след друга и го чакат.

– Ела, Нелсън – повика го Илза.

Той се изправи. Нощта бе топла и красива. Яркия и светъл диск на луната се оглеждаше в морето. До ушите им достигаше тихият плисък на вълните, а тъмновиолетовите силуети на дърветата мълчаливо наблюдаваха ставащите събития.

– Да вървим – тихо каза Илза и той тръгна след нея към пещерата.

Земята пред входа бе добре трамбована, а заобленият вход бе украсен с екзотичните цветя на острова. Нещо се сви в гърдите на Нелсън Джеймс и сърцето му заби силно и бързо.

Те го пуснаха напред и го последваха вътре. Той се спря изумен, като отвори широко уста и спря да диша... Пещерата бе грижливо украсена с цветя: и стените, и таванът, и част от пода направо бяха осеяни с тях. Нежната светлина на лампата си играеше със светлосенките на останалата непокрита част на пясъчния под. А в центъра на пещерата се извисяваше квадратно ложе, постлано с чиста завивка.

Той погледна момичетата. Под ниските сводове на пещерата, цялата украсена с разноцветни гирлянди, той отчетливо долови учестеното им дишане. Като по неизречена заповед те пристъпиха към него и той усети аромата на чистите им, галени от лъчите на силното слънце тела.

– Разбра ли? – измърка Илена.

– Изглежда така прекрасно и привлекателно – и сам се ужаси, като гледаше трите прекрасни девойки. Започна да трепери като обхванат от треска.

– Ние не искаме да живееш повече горе!

– Велики Боже! – изхриптя Нелсън Джеймс и никак не успя да намери нужните думи. Измина минута, преди да му дойдат в главата. – Та... аз... винаги се държах така, както би трябвало да се държи един истински джентълмен, разбрахте ли ме?

Те се спогледаха и се убедиха, че всичко е разбрал.

– О! – произнесе Илза. – Ти реши да дойдеш долу, нали?

– Естествено! – радостно възкликна Мария. – Той разбра!

– Нее, да, сега... чуйте ме. – Нелсън изведнъж разбра, че са го хванали здраво в капана. Дяволски трудно е да обясниш на жени неизбежната и присъща само нему английска гледна точка. – Когато попаднахме тук, аз поех част от работата и я изпълнявах с нужната сериозност и отговорност. Нали така? Аз имам предвид, че джентълменът трябва да следва определени правила и да си изпълнява задълженията.

– Да, прав сте – побърза да потвърди Илена.

– Това, което досега изпълняваше – твърдо каза Мария, – сега е недостатъчно.

– Задължения – каза Илза, – е старинна английска дума, която включва в себе си и грижи за...

О, Боже! Грижа за три жени, помисли си Нелсън. Не, за четири! Нали Тая е дежурна на маяка...

– Аз се смених с Едуин – каза тя, когато влезе в пещерата.

– Едуин ли? – мистър Джеймс се хвана за името на момчето като за спасителна сламка. – Вие знаете, че той е още...

– А, Едуин отлично ще се справи – увери го Илза.

– И с всички останали – допълни Илена.

– Но ако се договорим – поясни Таня.

И тогава в мозъка му се разнесе вик – крещеше паметта му. „Нелсън!“ Това вече бе Ванеса. „Нелсън! Какво правиш ти?“

– Позволете ми да изляза! – изхриптя той мъчително. – Тук е невъзможно да обмисля вашето предложение.

– Естествено, че можете – съгласи се Илза, – ние само искахме да ви покажем...

– Вие, изглежда, сте взели окончателно решение – запита той, като се оказа на чист въздух, но не избяга от надвисналия дамоклев меч.

– Да! – отвърна му хор.

Последва пауза и лунна светлина, и плискъкт на нежни вълни, и ароматът на телата им.

– Не забравяй, че ние сме дами – прошепна Илза, – и не се каним да те вълличаме в неща, с които ти, като истински джентълмен, няма да се съгласиш.

– Благодаря – отвърна той кисело, опита се да прецени думите, но не успя по някакви причини.

– От своя страна – допълни Мария, – ние също не желаем да ни вълличаш в действия, които са недостойни за дами.

Колко му бе лесно под крилото на Ванеса! И като гледаше сутринта Илза да влиза леко и грациозно във водата...

– Трябва ми време! – извика Нелсън Джеймс и дъхът му почти напълно се изчерпа. – Трябва да обмисля всичко, както трябва.

– Той ни смята за уродливи нещастници! – разпалено извика Мария.

– О, не! Съвсем не! Но... – мистър Джеймс се сви като Лаокоон пред чудовищните змии. – Има възгледи за взаимоотношенията, които трудно могат да се преразгледат, без да се премислят. Моля ви, мили дами, разрешете ми да се оттегля.

– Да му дадем ли час за размисъл? – предложи Илена.

– Той трябва да вземе правилното решение – добави Таня.

– И той естествено ще го вземе – усмихна се Илза и докосна ръката му с меката си длан.

Нелсън Джеймс се прибра в пещерата си, като дишаше тежко и

сърцето му биеше бързо, но това не бе от изкачването – като мъж бе здрав и як. Порази го единадушието им. Изглежда го бяха наблюдавали отдавна и според тях неговата не толкова млада възраст не бе някаква пречка... Той запали светлината и отново се обърна към снимката на Ванеса. Някак си незабелязано образът ѝ се смени с нещо къде по-ярко: Илза влиза в морето... и нейната прелестна фигура. В такт с видението, сякаш бе коментар зад кадъра, долетя познатият глас на майка му от детството:

„Нелсън, не позволявай никога да кажат, че не си на нужната висота...“

Какво пък, той винаги бе изпълнявал съвета на майка си – било в училище, било в университета, било в съвместния живот с Ванеса.

Той се изправи и реши да види какво прави Едуин. Макар... е, няма да обсъждаш проблемите си с дете! Нелсън Джеймс леко се провираше през гъстите храсти. Помагаше му изобилната лунна светлина. Антените се протягаха към небето като ръце, молеши за спасение и надежда. Той влезе в грубата колиба.

– Едуин! – извика той, но отговор не последва. Момчето го нямаше на маяка.

Той погледна екрана на радара, който опипваше пространството на милиони и милиони мили, наведе се напред и изръмжа. Някаква зелена, като истински опал капчица бавно пълзеше по него. И това бе съвсем близо, на не повече от една светлинна година разстояние. Точката ту се увеличаваше, ту намаляваше и дори изчезваше, но отново се появяваше. Кораб! И то след дълги месеци! И това момче така да го пропусне! Истинско безгрижие и направо престъпление. Но едновременно с появата на зелената точка, в душата му зашаваха съмнения и угризения на съвестта, които пречеха на решаването на всички проблеми, които изведнъж възникнаха пред него... Той седеше пред пулта за управление, с наушници, а на екрана към него плаваше Илза и се извиваше като змиорка – по-близо, още по-близо и още... Те не казаха коя ще бъде първа, но той не се съмняваше... Първа...

– О, по дяволите! – изкрещя Нелсън Джеймс. – Да ви вземат всички дяволи! Да пропаднете вдън земята!

Той натисна копчето, като не се съмняваше, че на екрана ще се появи лъчът на маяка, но за негово учудване нищо не стана. Той натискаше копчето, натискаше и натискаше. Корабът се приближаваше към края на екрана и започна да излиза вън от полето на видимост. Нелсън Джеймс запали резервното осветление и се наведе да провери кабела към пулта.

Това, което видя, го накара да замръзне на мястото си. Мозъкът му не възприе веднага истината. Кабелът бе изваден!...

Зелената капка пламна и изчезна, а той продължи да стои като парализиран и хипнотизиран пред екрана. Оставаше му само възможността да зареве с глас. Изчезването на белега означаваше, че корабът се бе гмурнал в подпространството.

Саботаж! Саботаж! Саботаж!

Само Тая би могла да го извърши! Тя е видяла идващия кораб и... Не! Корабът се появи преди няколко минути. Следователно... остава Едуин. Той е престъпникът! Така... Но инструкции е получил от Илза.

Нелсън Джеймс дори не забеляза, че го заобиколи тъмнината, когато се измъкна от колибата на маяка...

– Мистър Джеймс – повика го познат глас.

– Едуин, ти ли си? Какво значи това? Екранът показва идващ кораб, но маякът не заработи! – той хвана момчето за рамената и се опита да го разтърси, но то се оказа доста по-яко и ловко, отколкото в онзи ден, когато за пръв път се оказаха на тази планета.

– Отидох при пещерата и чух всичко – в очите на момчето се размятаха побеснели пламъчета. – Тази вечер космически кораб не трябваше да се появява. През останалите може, но през тази – не! И други ще се появят, с десетки. Но преди всичко ние трябва да сме на висотата на положението... Мама често ми повтаряше тези думи.

Гласът от детството отново долетя до Нелсън. И бе глас, два пъти по-възрастен от Едуин. Невидимият хор, който така караше сърцата да трептят...

– Тя... наистина ли така ти казваше?

– Да, мистър Джеймс.

В сърцето на мъжа неусетно се появи мелодия на непозната песен. Той се стресна от нейния зов, заслуша се и после запита:

– Но скъпи Едуин, не съм съвсем сигурен, че разбирам защо всъщност развали маяка?

– Исках да направя нещо приятно на добрите хора. И те, и вие. Възможно е да прекараме още много дълго тук, мистър Джеймс. Но аз съм мъж! Мъж, независимо от всичко!

Нелсън Джеймс стигна средата на склона от пъстроцветен пясъчник. Песента в сърцето му звучеше все по-силно и силно. И той оцени напълно смисъла на думите на момчето. Какво пък, всичко се оказа не така трудно, както бе предполагал. Очакваше, че ще усети известно раздразнение, но дори тези негови мисли не го смутиха и не предизвикаха

шок. Те си приличаха – Едуин и Нелсън, независимо от разликата във възрастта. И ще се постараят с пълни сили да се окажат на висотата на положението. Те ще направят всичко по най-добрия начин.

Съвсем наблизиха се показваха огньовете на пещерите.

Нелсън Джеймс ускори крачка.

КРАЙ

© Джон Кипакс

John Kippacks

Източник: <http://bezmonitor.com> (през <http://sfbg.us>)

Публикация:

НИЩО ПО-ОПАСНО ОТ ЕДНА АМАЗОНКА. ЕРОТИЧНА ФАНТАСТИКА. 1992.
Изд. Неохрон, Пловдив / Изд. Хермес, Пловдив. SF Трилър, No.8. Алманах за
остросюжетна литература. Редактор, съставител: Иво ХРИСТОВ, Николай
СТРАНСКИ. Превод: Красномир КРАЧУНОВ, Христина МИНКОВА. Художник:
Борис ВАЛЕХО [корица и илюстрации на вътрешните корици]. Формат: 120×165.
Страници: 160. Цена: 9, 50.00 лв.

Съдържание:

Въведение – с.2;

Нищо по-опасно от една амазонка (новела от цикъла „Амазонски свят“), Майкъл
ХАМИЛТЪН – с.3;

Орбита-любов, Жан-Франсоа СОМСИНСКИ – с.21;

Вертикален свят (еротична антиутопия), Робърт СИЛВЪРБЪРГ – с.35;

Любов в космоса, Рендъл ДЖЕРЕТ – с.105;

Древното безумие, Деймън НАЙТ – с.115;

Очакванията на Нелсън, Джон КИПАКС – с.133;

Вагинаторът, Бед АЛЕКС – с.150;

Конкурс – с.155;

Отново за абонамента – с. 156;

Отговори на задачата от Трилър, No.4 – с. 157;

[съобщение за Енциклопедия на фантастиката] – с. 158;

Перспективна програма – с. 159; Национален SF „Трилър клуб“ – с. 160.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/449>]